Llengua, identitat i poble, fets indestriables.

Opinió | 13-12-2012 | 18:35

En aquest país anomenat Catalunya, i per extensió els Països Catalans, tothom té una gran capacitat d?aguantar moltes eventualitats a la contra, que, habitualment i passat un temps, sempre es transformen en reforç i en fonaments més sòlids de l?edifici comú: el de la llengua, el de la cultura, el de la identitat i, ara també el de l?Ensenyament.

Si desconeguéssim la realitat del nostre dia a dia, i ens desplacéssim uns quilòmetres al sud del Principat, ens adonaríem que les terres del País Valencià han estat cinc llargs anys desconnectats de les emissions de TV3. També descobriríem que aquesta clausura es va donar per mor d?una ?alcaldada? totalitària de l?expresident Camps, que va posar la corda al coll dels responsables d?ACPV, propietaris dels repetidors de TV3 a les terres valencianes, fins obligar-los a base de sentències judicials a tancar les emissions de l?ens públic català en aquelles contrades. Avui, però, la raó torna al raonament, i aquest raonament dóna la raó als agreujats: en primer lloc els ciutadans del País Valencià, i en segon els directes atacats, és a dir, ACPV, ja que el Tribunal Suprem ha invalidat les sentències dictades al País Valencià, i les decisions arbitraries dels dirigents del PP a la Generalitat Valenciana. Aquesta és una batalla que ja podem dir que està guanyada.

En un altre ordre de coses també cal felicitar els representants catalans al Parlament espanyol, ja que finalment han unit els esforços, independentment del color polític de cadascú i les formes adoptades per cada portaveu, per rebutjar frontalment la reforma educativa dissenyada especialment per atacar la llengua i la cultura catalanes ?no ens enganyem- que el ministre pro FAES José Ignacio Wert vol imposar des de Madrid, sense que la Constitució espanyola li atorgui tals competències.

Aquestes mateixes forces es van reunir al Palau de la Generalitat per pactar juntes la solidaritat catalana davant els embats espanyols contra la llengua del país, a la qual volen relegar a ser una matèria específica optativa, com si es tractés d?una folkloització, i com si Catalunya fos ?que en definitiva per a ells ho és, per què hem de explicar eufemismes- una colònia més, una mena de reserva índia, de les que Espanya dominava durant la seva època imperial. Naturalment en aquesta solidaritat hi faltaven els no solidaris, o sigui els unionistes que pretenen la dissolució del país en un altre, la desaparició de la llengua i la seva substitució per la castellana, i explicar la història sota el seu punt de vista, és a dir, mentint i faltant a la realitat i al rigor històrico-acadèmic.

És normal, perquè tothom sap quin és el seu projecte, i per això hem de ser capaços d?identificar el veritable nucli de la qüestió. Darrera els atacs a la llengua s?amaga la maquiavèl?lica intenció de fracturar la societat catalana, l?actual, però sobretot la del futur. Wert, com a ?bon? Ministre d?Educació és ben conscient que la manera més eficaç d?aconseguir-ho és separant els infants catalans segons l?origen lingüístic dels seus pares. Una mesura que no prendrien mai si l?haguessin d?aplicar al castellà, naturalment. El que està en perill, per tant, no és tan sols la supervivència de la nostra llengua, sinó el model de societat ?el ?som un sol poble"? que ens ha costat molts anys de construir. Per això ataquen la immersió lingüística, que és l?emblema d?un model educatiu que garanteix la cohesió, la vertebració, la convivència i la igualtat d?una societat tan diversa com és la catalana.

Fa pocs dies la Unió Europea va rebre el Premi Nobel de la Pau, en reconeixement a sis dècades de contribució mundial a la pau, la democràcia i els drets humans. Segurament, per als que van premiar Barack Obama abans de conèixer la seva obra al capdavant dels Estats Units, les institucions europees han fet mèrits més que suficients per ser guardonades. No obstant això, en matèria de drets humans és molta la tasca que encara els queda pendent, i a Catalunya ?i als Països Catalans en general- en tenen un bon exemple d?estudi, perquè els mandataris europeus no són aliens al fet que en alguns dels estats membres ?i Espanya n?és el primer gran exemple- els drets humans són violentats per sistema. Paradoxalment, però, en aquesta política comunitària el més freqüent és el deixar fer i no immiscir-se en «assumptes interns». Per això, hi ha motius de sobres per posar en dubte el criteri del comitè guardonador.

Crec que davant la força i el no acotar el cap que ha demostrat sempre el poble de Catalunya, tant Wert com el govern del PP necessitaran molt més que els seus discursos caducs i rovellats sobre la ?llibertat? per destruir la voluntat d?aquest poble. I aquí, i en el dret a decidir i a poder consultar els ciutadans catalans sobre el futur del seu país, sense traves, joc brut ni amenaces ?com passarà d?aquí a uns mesos a Escòcia-, és on la UE hauria d?entrar seriosament, i començar a guanyar-se la seva nova nominació de premi Nobel de la Pau.

Fuente: GN
Autor: Santi Capellera i Rabassó